

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Dvorvm Macariorvm, vnius Aegyptij, alterius Alexandrini, nec non
admirandi Marci monachi opera, ex ijs quæ Palladius Cappadociæ
Episcopus, scripta reliquit. Floruerunt sanctitate & miraculis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

50 VITA DVORVM MACARIORVM

VITA DVORVM MACARIORVM

Vnius Aegyptij, alterius Alexandrini, nec non Adm
not Martyr, randi Marci monachi opera, ex ijsqua Palladius Cap
Rom & Annal. padocie Episcopus, scripta reliquit. Floruerunt san
ctitate & miraculis clari, Anno restaurata sa
lutis 372. sub Damaso Papa, Imperan
tibus Valentiniano & Va
lente.

2.Ian. &c 15.

Macarius

30.anno rum

iuuenis de

sertum petit

in desertis interioribus, quæ Scetim vocatur, duos
habebat discipulos, quorum alter ab eius latens
recedebat nunquam. Hunc, Macarius futurorum
cognitione diuina gratia instructus, cum auraria
morbo turpiter infectum non ignoraret, frequen
ter, ut salutarem morbo medicinam adhiberet,
admonuit, nî faceret, Giezi ei periculum & finem
denuncians. At ille post mortem viri Dei, monita
contemnens, ob furti crimen, uti prædixerat Ma
carius, execrabilis morbo percussus est.

Aegyptius quidam, vesano alienæ vxoris, amo
re ardens, cum nullo modo ad illicitum pudicam

Ecce vim at foeminam, concubitum perducere posset, quendam
magice. maleficum multis munieribus, ut eam in sui amo
rem inflammaret, allexit. Ille artis suæ incantati
onibus, vxorem marito, non foeminam, sed equam
videri fecit. Maritus turbatus sanè hac monstruo
sa nouitate vici presbyteros vocat; sed illi in fo
mina triduo iam alimonij destituta, tantæ cala
mitatis causam indagare nequeunt. Illigatam igi
tur eam instar iumenti, flens ingemiscensque ma
ritus, ad Macarij cellulam deducit, & monachis

can-

causam aduentus aperit. Illi rem ad Macarium referunt. At Macarius (cui iam & hoc ipsum Deus notum fecerat) quid (inquit) præstigij vanitate fallimini? Non hæc equa, sed vos qui eorum oculos habetis, equi estis. Illa enim est foemina, ita ut est creatæ, nec transformata in aliam naturam videtur, nisi eorum oculis qui præstigij vanitate falluntur. Confestimque benedictam in eius nudum caput infundens aquam, oratione completa bruci formam oculis eorum abstulit: hæc addens. In hanc misera calamitatem incidit, quia à diuinorū participatione mysteriorum, quinque se septimanis segregauit, quarè hortor, ut à communione sanctorum, ab ecclesiæ oratione discedat nunquam. Constanſ etiam fama est, eum, hereticum quendam corporum resurrectionem negantem docturus, mortuum ad vitam reuocasse. Præter alia autem eximiæ sanctitatis, quibus in vita claruit, signa, iuuenem quendam teterimo dæmonе labrantem, septem dierum ieiunio, & instanti orationis vi liberatum, propriæ redditum matri. Tandem verò glriosus hic, post varia, contra aerias potestates, suscepta certamina, vicit, corporis ergastulo solutus, feliciter migravit ad Dominum.

Illum autem Macarium, qui Alexandriæ presbyter fuit, in locis quæ Celle nominantur, in quibus & annos nouem transagi, vidi; Hic si quid magnum à quibuscumque sanctis in vita abstinentia fieri didicisset, hoc feruenter imitabatur. Audito igitur quod Tabennesiotæ tota Quadragesima nihil cocti cibi sumerent, statuit ut integro septennio nihil gustaret, quod igne coctum fuisset, sed crudo tantum olere vesceretur: ita ut si quid forte leguminis unquam reperisset,

*vis squæ be-
nedictæ.
Negligentia
diuini cultæ,
& sacram. v-
sus punita.*

*Claruit mi-
raculis quæ-
plutimis.*

*De Maeario
Alexandri-
ao, sic dicto
quod in Ec-
clesia Alex-
andrina pres-
byterio fum-
atus sit.*

§2 VITA DVORVM MACARIORVM

risset, neque illo vteretur. Hoc peracto alium ei cognouit, qui vna tantum panis libra sustentatur: huius similiter vestigij ingrediens, tanta cib potusque parsimonia vixit, ut triennio, quatuor aut quinque tantum panis vncias in cibum susseret, & tantundem aquæ adhibito uno in singulo annos olei sextario. Aduersus somnum tam ac bellum suscepit, ut diurno quidem tempore, interabilibus æstus ardoribus, nocturno verò rig

Miranda ei⁹ do frigore corpus excitaret. Quodam tempore abstinencia, inter virgulta & frutices, aspidis dente (cuius modum continuò mors subsequitur) percussus, nisi omnino mali passus est: quin & correptam bellam, vtraque manu ore distentam, scidit mandibam.

Habebat in desertis locis diuersas cellulas, in quibus virtutum operabatur insignia: quarum illa angustior, ita ut in ea pedes iacens extenderet, nequiret; alia latior, ad quam, venientes ad se, maxima charitatis significatione, suscipere solebat. Alia lucis omnis expers, in qua sacram Quadragesimale tempus exigere solebat. Porro tanta hominum dæmonijs laborantium curabat catervas, ut numerus omnino iniri non posset.

Per celebri fama virtutum Tabenneniositarum excitatus, contulit se ad Thebaidem; accedensque ad admirabilis sanctitatis & propheticō etiam spiritu clarum, Pachomium Abbatem, magni precum ab eo ad communem fratrum vita spiritalis palestram admitti postulauit. A quo igitur, prop̄ vestem mutatam, & grē tandem in fratribus congregatiōne, quā mille quadringentorum virorum erat, receptus est. Sed cū in eam monachos, admissus, summo studio & diligentia singulorum certa

innumeros
dæmonia-
cos curat.

Pachomius
Abbas, mil-
le quingen-
tos habet
monachos,

certamina obseruarer, & alios quidem quinque
dierum in eam sustinentes alios verò totis no-
tibus stantes, laborantesque per diem inuenisset:
ille abiesto quodam in angulo stans, ad quadra-
gesima finem, non panem, non aquam gustabat,
sed modica caulinorum folia, Dominico die,
cruda sumebat: idque magis, vt alijs manducare
videretur. Interea nec verbum quidem ullum ex ^{Mirum eius} ore eius prodibat, sed mente assidua cum Deo silentium
versans: solum id, quod in manibus tenebat, ope-
ris, efficiebat. Quia eius vita austerritate, duritia-
que, commoti monachi, unanimiter à Pachomio
postularentur, vt eum missum faceret; afferentes se
tantam in humana carne sanctitatem, ad suorum
ipsorum omnium confusionem, pudoremque di-
utius oculis sustinere non posse. Ille autem tali e-
ius virtute audita, deprecatus est Dominum, vt
quis esset, sibi reuelare dignaretur. Oratione au-
tem explora, arrepta eum manu, ad altare oratoriū
sui deduxit: ibique in oscula ruens: Tu es (inquit)
ille Macarius, quem multis iam annis mira viden-
di cupiditate tenebar. Gratias tibi ago, qui nostris
infanctibus, admirabili vita tua conuerlatione, o-
mnem vanè gloriandi occasionem præripuisti.
Reuertere nunc igitur, satis enim superque nos o-
mnes ædificasti, & ora pro nobis. His ille verbis
rogatus, discelsit.

Ad hujus Macarij cellulae fores, reperi ali-
quando presbyterum quandam, cuius caput adeò
Cancri morbo, vt os etiam nudaret, exesum con-
sumptumque erat. Qui licet curationis gratia, ed
se contulisset, nunquam tamen in illum usque diem
à sancto suscepimus fuerat. Ego itaque misericor-
diam pro eo postulaui. At Macarius. Hic (inquit)
cum sacerdos sit, & fornicationis scelere pollu-

Sacerdos for tus, ministeria tamen Domini violare non ho-
nicarius, cā- ruit; ob quod talis supplicij atrocitate cruciatu-
cri morbo curatione indignus est. Sed si oris confessione sco-
punitus.

**Sanatur à S.
Macario,**

tum (Deo iuuante) consequi poterit. Parec Luben ad omnia miser; nec mora; vir sanctus manum suarum impositione, integrum illi sanitatem, capillorumque ornamentum, paucis diebus restitu-
tuit. Post hæc puer quidam, saeuissimi dæmonis spiritu vexatus adducitur, quem altera manu capiti, altera verò cordi admota, ita curauit, ut instar vteri tumore inflatus, aquam ex omni membro-
rum parte, cum maximo vocis clamore effunde-
ret. Sancto deia perunctum oleo, & sancta persu-
sum aqua, patri cum tali præcepto restituit, ut qua-
draginta dierum spatio, ab omni carnium & vini
vſu abstineret.

Idem hic Macarius, cùm aliquando grauissimis dæmonum (qui ei cellæ tædium generare conab-
tur) temptationibus infestaretur, sportam duorum modiorum capacem, arena onustam, humeris suis imposuit: eoque onustus onere, in desertis locis spatiabatur. Cui Theosebius Cosmetor, genere Antiochenus, obuiam factus: Abba, inquit, quid tuos tam graui onere humeros fatigas? in me potius illud transfer. At ille respondit. Vexo vexan-
tem me. Ociū enim iter me aliquid facere com-
pellit.

Accidit ut ego aliquando admodum tristis, ad hunc Christi athletam Macarium venirem, dicere-
remque; Abba Macari, quid iubes faciam? Cogita-
tiones enim variae, animum meum conturbant,
dicentes mihi; Proficiscere hinc, nam inerti otio
te hic languere cernis. Ille respondit; Dic, inquit,
cogi-

Ociū fu-
giendum.

cogitationibus tuis; propter Christum parietes
cellæ istius custodio.

Tanta autem erat mansuetudine & lenitate
prædictus, ut Paphnutio quodam eius discipulo
referente, bellua quædam ad eum ingressa, cœ-
cum suum ei catulum curandum obtulerit. Cui
ille, benignè, sputo oris sui, lumen oculorum re-
stituit. Cuius in se collati beneficij non immemor
bestia, sequenti die, viro Dei ouis pellem exhibu-
it, quam postmodum beatissimo viro Athanasio
dereliquit; eandemque sancta Melania, ab eodem
Athanasio accepisse se dixit. Et hæc quidem pau-
ca, de multis ex factis vel dictis sancti Macarij.

VITA ADELHARDI, ABBATIS COR- Vide Tom.
beiensis, ex ea quam Paschasius Ratbertus, Sextus ^{9. Annal. C.}
ei, in Gallica Corbeia, successor scriptam
reliquit. Obiit circa annum
Domini 822.

S Adelhardus, qui Pipinum regem & Caro- ^{2. Iauarij.}
lum magnum arcto sanguinis gradu con-
tingebat, inter palatij tyrocinia, omni mū-
di prudentia eruditus, cùm viginti fermè esset an-
norum, spretis maxima animi virtute regni opi-
bus, ad Monachorum, velut Moyses in eremo ^{Fit mona-}
Dei fruiturus alloquijs, contubernia migrauit.
vbi breui temporis spatio, rarum eximis humi-
litatis & cælestis virtus specimen præbens, tanto ad
cælestium rerum contemplationem amore in-
flammatus est, ut minimè dubitauerit (paren-
tum ac cognatorum visitationes declinare cupi-
ens) nudus & omnium egenus, relicto priori

B 4

mona-